

De laatste zomer aan zee

SARAH STEELE

In een chateau aan de Riviera ontdekt een Joodse vrouw dat er achter alle pracht en praal een duister geheim schuilt.

roman

1

Sussex, mei 1945

Het was een zwoele middag en Daisy kon niet veel meer doen dan in de salon op de bank voor het raam hangen, nog steeds uitgeput van een virus dat haar had geveld. Had de vrouw van de graaf van Hastings, die zijn titel en landgoed van koningin Elizabeth I had gekregen, ook zo'n hekel gehad aan die regenachtige dagen op de South Downs? Had ook zij zich liggen vervelen in dit vochtige landhuis en daarom maar de honden geteld op de wandtapijten die nog altijd de eikenhouten lambriseringen bedekten? Of niets ziend naar de regendruppels gekeken die over de oude glas-in-loodramen stroomden? De arme vrouw had niet eens een radio gehad om zich mee te vermaken en ook niet de Londense roddelbladen die op Daisy's salontafel lagen.

Op dit soort dagen miste ze het voorspelbare, heerlijke weer van de zomerdagen aan de Rivièra, waar Sinclair net voor het uitbreken van de oorlog was gestationeerd en ze een paar zonnige Franse maanden uit Engeland waren weggeweest. Daar in Antibes was er altijd wel iets te doen: een feestje of een boottochtje, een uitje naar het casino of het strand. Maar in Antibes was er ook een duisternis geweest die haar nog steeds achtervolgde.

Ze overwoog Barker te bellen om haar thee te brengen, maar herinnerde zich toen dat de butler, samen met de rest van het huishoudelijk personeel, een dag vrij had voor het dorpsfeest. Na zes jaar oorlog had iedereen heel erg uitgekeken naar

Bevrijdingsdag. De nanny had Daisy's kinderen geschrobd en geboend, zoals het de erfgenamen betaamde van een landgoed dat het halve dorp bezat. Ze hoopte maar dat ze zich een beetje hadden gedragen. Maar zou het zo erg zijn als ze dat niet hadden gedaan? De kinderen moesten net zo goed stoom afblazen als de volwassenen.

Hoe was Sinclairs toespraak gegaan? vroeg ze zich af. Van lord Sinclair Castlemere, lid van Churchills oorlogskabinet, werd nou eenmaal verwacht dat hij een paar woorden zou spreken, hoewel hij er hopelijk niet te veel had gebruikt, wat nogal eens het geval was als je hem zijn gang liet gaan. Er waren immers ook nog vaten bier om dronken van te worden en dansjes om van te genieten.

Maar heel wat dorpelingen zouden er moeite mee hebben om feest te vieren, inclusief de vele oorlogsweduwes en rouwende moeders. Ondanks de talloze geëvacueerde kinderen die gillend rond het huis en door de tuinen renden, en de gewonde soldaten die herstellende waren in het geïmproviseerde ziekenhuisje dat in het heetst van de strijd in de grote hal was ingericht, voelde Daisy zich toch schuldig over het feit dat haar kinderen niets was overkomen, terwijl anderen niet zo fortuinlijk waren geweest. Ze had genoeg om dankbaar voor te zijn.

De oorlogsjaren hadden haar sterker gemaakt, toen ze werd gedwongen om het landgoed in haar eentje te bestieren, waarbij ze het omtoverde van boerderij en kinderopvang tot ziekenhuis. Ze herkende nauwelijks nog de kwetsbare, door verdriet verteerde versie van zichzelf die acht jaar geleden een baby had verloren en daarna haar verstand. Nadat ze bijna een heel potje pillen naar binnen had gewerkt, was ze naar een kliniek gestuurd om te voorkomen dat ze zichzelf iets onherroepelijks zou aandoen. Paranoïde en ervan overtuigd dat het haar schuld was dat haar kindje doodgeboren was, had Daisy zich in haar hoofd gehaald dat haar zoontje beter af was zonder haar. Maar dankzij de zorg en de liefde waarmee ze in die maanden was

omringd, had ze zich uiteindelijk kunnen losrukken uit die neerwaartse spiraal en had ze genoten van een nieuwe kans om een gezin te stichten.

Andere takken van de bankiersdynastie van de familie Edelman hadden mannelijke nakomelingen met een financieel gen verwekt, maar Daisy Edelmans idee van succes was altijd een goed huwelijk geweest. Na een kwellend, duur en vruchteloos debutantenseizoen, waarin Daisy zich tegen de muren had gedrukt van danszalen door heel Londen, had ze onverwacht een echtgenoot gevonden op Victoriastation in Londen. Ze was op weg geweest om op bezoek te gaan bij een tante in Sussex en had haar bagage in een kluisje achtergelaten terwijl ze in de stad was gaan lunchen met een oude schoolvriendin. Maar toen ze terugkeerde naar het kluisje kwam ze erachter dat ze de sleutel niet meer kon vinden. Ze had wanhopig haar handtas doorzocht, waarbij ze door poederdoosjes, treinkaartjes en losgeld rommelde, waarna ze in tranen was uitgebarsten toen de conducteur op het fluitje blies voor de trein naar Hastings, die prompt zonder haar vertrok.

Een passerende heer bood Daisy zijn zakdoek aan en toen ze uiteindelijk de sleutel in het borstzakje van haar jasje vond, lachte hij niet en rolde hij ook niet met zijn ogen, maar haalde kalm haar koffer uit de kluis. En op het moment dat ze die van hem overnam, heel even afgeleid door zijn schitterende blauwe ogen, was hij zo beleefd om niet naar de inhoud van haar koffer te kijken toen de slotjes opensprongen en haar kleren en ondergoed zich over het perron verspreidden. In plaats daarvan bestelde hij een glas cognac voor haar en leek hij er nogal enthousiast over te zijn dat ze samen in dezelfde trein zouden stappen. Hij kocht een kaartje voor de eerste klas voor haar en ze hadden een coupé voor zichzelf. Ze praatten aan één stuk door tijdens de rit door de rokerige buitenwijken van Londen en de contouren van de South Downs, die zich langzaam voor hen ontvouwd.

Sinclair Castlemere had op dezelfde school gezeten als haar

vader, hield van het platteland en haatte de stad, en hij was in de wereld van de politiek terechtgekomen door zijn positie in het House of Lords. Zij hield van Jane Austen en Beethoven, ging liever een avondje zitten lezen dan dat ze naar een feestje ging, en wilde haar leven vullen met honden en kinderen. En ook al was er sprake van een leeftijdsverschil van 22 jaar, dat viel niet echt op.

Tegen de tijd dat de trein station Wadhurst binnenreed, vroeg Daisy zich af hoe ze in vredesnaam een etmaal moest zien te overleven tot Sinclair haar kwam ophalen om haar mee uit eten te nemen. Maar ze overleefde het en binnen een half jaar waren ze getrouwd in het kapelletje op zijn landgoed, met artikelen in de societybladen als bewijs, tot vreugde van Daisy's ouders, die eindelijk het gevoel hadden dat hun werk erop zat.

Ze hoorde de voordeur opengaan en het geluid van gil-lende, bezwete kinderen. De nanny riep naar hen dat ze hun handen moesten wassen en ze zich moesten omkleden voor ze hun moeder stoorden. Terwijl hun voeten de trap naar de kinderkamer op zolder op denderden, verscheen Sinclair in de deuropening van de salon.

'Hoe voel je je?' vroeg hij, waarna hij een kus boven op haar netjes opgestoken haar drukte en naast haar kwam zitten.

Ze glimlachte naar hem, nog altijd diezelfde knappe vreemdeling van de trein, ook al was hij door de oorlogsjaren snel ouder geworden. 'Veel beter. Dank je. Het spijt me dat ik nergens bij kon zijn. De mensen zullen ondertussen wel beginnen te denken dat je me in de groentetuin hebt begraven.'

'Nou, dan bemest je in elk geval de tuinbonen,' lachte hij.

'Was het leuk?'

'Jazeker. Ik denk niet dat er ook maar iemand vertrekt voor de laatste druppel drank op is en de band naar huis is.' Hij grinnikte. 'We hoeven morgen niet al te veel van het personeel te verwachten, gezien de staat waarin Jackson en de jonge Mabel van de keuken verkeren. Ik vermoed dat wij voor hén zullen moeten zorgen.'

‘Geen probleem. Ze verdienen wat plezier. Iedereen heeft geleden.’

‘Het is maar moeilijk te bevatten dat deze plek in de oorlog zo’n belangrijke rol heeft gespeeld.’ Sinclair keek de salon rond, die tot voor kort een kantoor was geweest voor een geheime commandopost voor verschillende krijgsmachtonderdelen die bij de landing op D-Day waren betrokken. Er hingen weer familieportretten aan de muren, in plaats van grote kaarten van Europa, en de typemachines en telexapparaten waren opgeborgen in een of andere legeropslag.

‘Is het vreselijk als ik zeg dat ik het mis om nuttig te zijn?’

‘Helemaal niet. Het zal voor iedereen best wat tijd kosten om aan de vrede te wennen.’

‘Mis jij het?’ vroeg ze.

‘De oorlog? Op een dag zullen we terugkijken en beseffen dat dit onze beste én slechtste jaren waren. En ik heb absoluut het beste en het slechtste van de mensheid gezien.’ Hij keek haar aan. ‘Net als jij, lieverd.’

‘Niet zoveel als mijn volk,’ zei ze zacht.

Daisy’s Joodse afkomst mocht dan zijn ‘verdund’ door haar vaders huwelijk met een niet-Joodse vrouw, maar ze hechtte nog steeds waarde aan die komaf via de bankiersfamilie die een eeuw geleden uit Oostenrijk naar Londen was gekomen. Sinclair had haar proberen af te schermen voor bepaalde wreedheden tegen Joden die hem ter ore waren gekomen, maar hij was niet snel genoeg geweest om de radio uit te zetten tijdens Richard Dimbleby’s verslag ter plaatse van wat hij in een Duits vernietigingskamp had gezien. Hij zat toen naast zijn vrouw, die erop stond dat ze de verschrikkingen zouden aanhoren die werden opgesomd. Haar eigen ervaringen op dat vlak verbleekten in vergelijking met wat ze op dat moment te horen kregen, maar toch dacht ze soms na over die laatste maanden in Frankrijk en hoe groot de kans was geweest dat ze niet meer zou zijn thuisgekomen.

‘Sinclair,’ vroeg ze, ‘heb je je ooit afgevraagd wat er met haar is gebeurd?’

‘Met wie?’

‘Met Arleta, natuurlijk,’ zei ze omzichtig.

Hij slaakte een zucht. ‘Daisy, je kunt daar maar beter niet aan denken. Zelfs al heeft ze het overleefd, de omstandigheden in Frankrijk waren verschrikkelijk.’

‘Maar ze offerde alles op om mij te helpen en ik ben er nooit achter gekomen of ze het heeft overleefd. Wat ben ik dan voor iemand? Ik zit hier van mijn leven te genieten en zij...’

‘Ze heeft haar eigen keuzes gemaakt, Daisy.’

‘En ik heb dat laten gebeuren.’ Hoe kon ze nou uitleggen dat er zonder een einde aan het verhaal waaraan ze zeven jaar geleden aan de Rivière was begonnen, altijd een deel van haar stuurloos zou blijven ronddobberen? Daisy keek hem aan. ‘Ik moet nog steeds aan het chateau denken. Jij ook?’

‘De afgelopen jaren was er niet veel tijd om aan wat dan ook te denken.’

‘Maar nu hebben we die tijd wel en ik kan het niet verdragen. Ik móet weten wat er met haar is gebeurd.’

Hij sloeg zijn armen om haar heen en trok haar naar zich toe, zodat haar wang tegen zijn tweed jasje rustte dat doordrongen was van de geur van zijn favoriete pijptabak. ‘Laten we vooruitkijken, in plaats van achterom. Misschien moeten we in de schoolvakantie de kinderen mee naar Schotland nemen. De verandering zal ons goed doen. En het wordt tijd dat ik Milo leer vissen.’

‘Misschien.’

‘En waarom kom jij in de tussentijd niet naar Londen? De flat is veel te leeg, zo in mijn eentje. Ga wat winkelen terwijl ik naar het House of Lords ben. We zouden met Ellen en Gerald naar de opera kunnen gaan voor ze terugkeren naar New York en misschien kunnen we wel bij Claridge’s iets gaan eten. Ik hoorde dat ze een geweldige nieuwe chef-kok hebben.’

Maar voor ze daarop kon reageren, vloog de deur open en wierp Milo zich in de armen van zijn moeder, op de voet

gevolgd door Cecily, die haar spaniëlpuppy achter zich aan sleepte en hem bij Sinclair op schoot zette. Daisy voelde een scheut geluk, en de schuldgevoelens die ze dagelijks met zich mee torste, wist ze even van zich af te zetten.

2

Londen, september 1945

Daisy kwam samen met Sinclair aan bij Brompton Gardens en schrok vreselijk toen ze Londen voor het eerst sinds maanden weer zag. Bekende bezienswaardigheden waren vernietigd door brandbommen of zelfs met de grond gelijk gemaakt. Sommige straten waren versperd en vrachtwagens voerden puin af, waarna aan de wederopbouw van de hoofdstad kon worden begonnen. Hoewel de Britse *stiff upper lip* nog steeds wijdverspreid was, waren er heel wat bedelende, verminkte soldaten op straat te vinden, en dakloze gezinnen sleepten hun overgebleven bezittingen rond in karretjes. De rijen voor de winkels maakten duidelijk dat de rantsoenen tekortschoten.

Terwijl Sinclair naar het House of Lords was en zitting had in een van de nieuwe comités voor sociale hervormingen, nu Attlees Labourregering Churchill van de troon had gestoten, dwaalde Daisy over Bond Street en volgde ze het advies van haar man op om wat nieuwe kleren te kopen met de coupons die ze tijdens de oorlog had opgespaard. Vrijwel heel haar garderobe was geruïneerd door het werken op het land met de *land girls*.

Ooit zou ze het heerlijk hebben gevonden om een dagje te winkelen en misschien wel af te spreken met een vriendin om te gaan lunchen en de laatste roddels te bespreken. Maar niets was meer hetzelfde en ze had gedaan of ze het enthousiasme deelde van de winkelmeisjes die haar aanmoedigden om bij Fenwick twee elegante CC41 utility-jurken aan te schaffen, bij Dickins & Jones een nauwsluitend mantelpakje en bij Harrods

een paar bloesjes. Zonder het kant en de afwerking die voor de oorlog ruimschoots voorhanden waren geweest, wist de soberheid van deze paar kledingstukken de gehoopte opwindning niet bij haar op te wekken, hoewel Sinclair volhield dat ze haar ontzettend goed stonden.

Ze knapte op van hun bezoek aan de opera, samen met Ellen en Gerald Andrews, goede vrienden van voor de oorlog uit hun tijd aan de Rivièra. Het was in eerste instantie een beetje vreemd geweest om hen in Engeland te zien, ver van de feestjes en de boottochtjes met luxe jachten vandaan, maar de familie Andrews had een paar weekenden op Oakhurst doorgebracht toen Gerald als VN-gezant met zijn gezin een tijdje in Londen moest blijven. De twee vrouwen hadden in 1940, tijdens de evacuatie van niet-Fransen, samen veel doorstaan en hadden later ontdekt dat hun goede vriendschap zich ook uitstrekke tot de opera.

‘Ik ben alleen maar meegegaan om te zien wie hier met zijn vrouw is, en wie met zijn maîtresse,’ fluisterde Ellen, die haar toneelkijkertje over het publiek op de balkons tegenover hen liet gaan. ‘O, kijk, daar is lord Hartford met dat afschuwelijke mens van Carmichael, terwijl haar man zit weg te kwijnen in een krijgsgevangenenkamp in Singapore. Ze moest zich doodschamen.’

Het was moeilijk te bevatten dat de oorlog in het Verre Oosten nog steeds in volle gang was, zelfs terwijl de arme *Madama Butterfly* zingend haar ondergang tegemoet ging, verlaten door de man van wie ze zo veel hield. De laatste, zelfopofferende daad van de heldin werd Daisy bijna te veel; de echo’s van haar eigen laatste momenten in Frankrijk brachten haar ertoe om naarstig op zoek te gaan naar haar zakdoek om daar haar ogen mee droog te deppen.

En die stemming bleef tijdens de taxirit naar Piccadilly. ‘Je bent erg stil,’ zei Sinclair, die haar gehandschoende hand in de zijne nam toen ze uit de taxi stapte. ‘Alles in orde?’

Ze gaf hem een geruststellend kneepje in zijn hand. ‘Prima,’

antwoordde ze terwijl de portier hen door de draaideur van het Ritz Hotel hielp. Daisy had Sinclair ooit een keer vergezeld naar een receptie in Buckingham Palace en ze had het daar niet alleen saai gevonden, maar het paleis had in vergelijking met het Ritz bijna armoedig geleken – en inmiddels waarschijnlijk nog meer, nadat de Luftwaffe het had gebombardeerd.

‘Uw tafel is gereed, lord Castlemere,’ zei de manager van het restaurant met een lichte buiging, waarna hij het viertal naar de vergulde, Versailles-achtige weelde van het Ritzrestaurant voorging, waar onder plafondschilderingen en glinsterende kroonluchters kolonels en luchtmachtcommandanten zaten te dineren in White Tie avondkleding en diamanten.

Daisy liet het aan Sinclair over om iets uit te kiezen van een menukaart die zijn best deed om met breedsprakiger Frans proza de voedseltekorten te verbloemen. Maar toen de champagne eenmaal werd ingeschonken, voelde ze dat ze begon te ontspannen. De beide stellen praatten over hun kinderen, over de plannen van de Andrews om terug te keren naar New York en wat het effect van de nieuwe regering zou zijn op Sinclairs rol in het House of Lords.

‘Heb je Attlee al ontmoet?’ vroeg Gerald. ‘Ik hoop dat hij je niet te veel op je nek zit. Je weet het maar nooit met die Labourmannetjes.’

Sinclair stond op het punt om daarop te reageren toen er met een klap een hand op zijn schouder landde. ‘Wat krijgen we nou?’ zei hij terwijl hij zich glimlachend omdraaide. ‘Als dat Freddie Carstairs niet is. Kom je erbij zitten?’

Daisy keek naar de lange man die achter Sinclair stond, iets grijzer aan de slapen, maar zonder twijfel de kerel die ze de laatste maanden voor de oorlog nogal eens hadden gezien. Ze voelde Ellen naast zich heen en weer schuiven – het was duidelijk dat haar vriendin ook aan die maanden terugdacht.

‘Beter van niet,’ reageerde Carstairs, die naar een tafel voor twee gebaarde bij de hoge ramen, waar een jonge vrouw

ongeduldig zat te wachten en hun gesprek gadesloeg. ‘Ze vilt me levend.’

‘De nieuwe verloofde is alweer de laan uit gestuurd?’ vroeg Gerald, die zijn gezicht vertrok toen Ellen hem een pets op zijn arm gaf.

‘Het leven gaat door,’ zei Freddie en haalde zijn schouders op.

‘Nog nieuws?’ vroeg Sinclair. ‘Zit je nog steeds bij de Franse Kamer van Koophandel?’

‘Ja, dat klopt. Maar het is chaos in Frankrijk. Iedereen beschuldigt iedereen ervan dat hij een collaborateur is geweest en alle traditionele handelsroutes zijn opgeblazen.’

‘Ben je er geweest?’ vroeg Daisy.

‘Afgelopen maand. Ik was toevallig ook in jullie contreien. Een handelsconferentie in Nice, met de Italianen en de Fransen. Eigenlijk, Sinclair, ouwe jongen, zou het weleens nuttig kunnen zijn als jij er bij de volgende conferentie ook bij bent, met jouw oorlogskabinetreferenties.’

Sinclair keek naar Daisy. ‘Ik weet het niet...’

‘We kunnen iemand met jouw ervaring goed gebruiken. Er staat voor later in het jaar een grote conferentie gepland. Denk er maar eens over na.’ Freddie haalde een visitekaartje uit een plat, gouden doosje en reikte het hem aan. ‘Ik ben de hele week in mijn club. Laten we samen iets gaan eten.’

‘Heb je toevallig ons huis ook gezien, Freddie?’ vroeg Daisy opeens.

‘Lieverd...’ Sinclair legde een hand op haar arm.

‘Jazeker. Nou ja, we zijn langs de poort gereden.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Jullie kunnen maar beter eerst een aannemer inschakelen voor je er zelfs maar aan denkt om daar weer een vakantie door te brengen.’ Freddie keek om, naar de plek waar zijn afspraakje ongeduldig op de tafel zat te tikken. ‘Maar ik moet gaan. Ik hoop je gauw te zien, Sinclair.’

Terwijl ze hem nakeken, boog Ellen zich over de tafel heen naar Daisy toe. ‘Je kunt maar beter even niet aan het huis

denken, lieverd,' zei ze. 'Je moet dat gedoe allemaal achter je proberen te laten.'

'Ellen heeft gelijk,' beaamde Sinclair. 'Frankrijk is een afgesloten hoofdstuk voor ons. Zo gauw we hier een en ander weer op de rit hebben, zal ik Château Violette te koop zetten.'

'Sinclair, dat kun je niet doen. Ik wil er nog een keer naartoe.'

'Daisy, dit is niet de tijd...'

'Maar hoe zit het dan met Freddie's conferentie? Als jij gaat, zou ik met je mee kunnen gaan.'

'Carstairs?' kwam Gerald tussenbeide. 'Die heb ik nooit gemogen. En de oorlog heeft geen betere vent van hem gemaakt, als ik moet afgaan op de vrouw aan zijn arm.'

'En toch,' zei Sinclair, 'heeft hij goed werk geleverd met de Special Intelligence Service, waarvoor hij in Frankrijk enkele belangrijke agenten heeft aangestuurd. Misschien is hij uiteindelijk volwassen geworden. En er moet daar in elk geval heel wat werk worden verzet.'

'Er moet met deze champagne ook nog heel wat werk worden verzet,' zei Ellen opgewekt terwijl ze het glas hief. 'Ik stel voor dat we op betere tijden proosten.'

Opgelucht over de verandering van onderwerp, deed Sinclair hetzelfde en er werd getoost. 'Daar ben ik het helemaal mee eens. Op gelukkigere tijden.'

'Gelukkigere tijden,' zei Daisy zacht.

Praten over Frankrijk maakte haar onrustig en Daisy sliep die nacht niet al te best. Sinclair lag zachtjes naast haar te snurken. Ze werd een paar keer wakker met de gedachte dat ze in Antibes was, met het geluid van de golven die om de rotsen onder de villa spoelden. Licht van de straatlantaarns dat door de kieren tussen de zware, fluwelen gordijnen door sijpelde, werd de weerspiegeling van het maanlicht in het zwembad. Het geluid van taxi's werd de motor van een vissersboot die de

stille, blauwzwarte zee doorsneed. En af en toe werd ze wakker met een enorme behoefte om haar kinderen dicht tegen zich aan te drukken, waarna ze met een ongemakkelijke leegte achterbleef zodra ze zich realiseerde dat die ver weg waren in de South Downs.

Rond een uur of vier gaf ze haar pogingen op om weer in slaap te vallen en liep ze stilletjes naar de keuken om een mok warme chocolademelk klaar te maken. Toen ze melk in het pannetje goot, zag ze de 'Londense' teddybeertjes van Milo en Cecily op het dressoir staan, die hier bleven om ervoor te zorgen dat ze zich thuis voelden wanneer ze op bezoek kwamen, ook al beweerde Milo dat hij met zijn bijna twaalf jaar te oud was voor speelgoed.

Daisy verplaatste zich naar de salon en krulde zich op in Sinclairs makkelijke stoel. Deze flat was echt zijn domein, het onderkomen van een vrijgezel, die hij jaren voor hun huwelijk had ingericht en die sindsdien niet meer was veranderd, op wat comfortabeler meubilair na dat zij erbij had gezet. Ze keek om zich heen naar de oude roeitrofeeën, stapels *Punch*-tijdschriften en het zilveren dienblad met daarop karaffen met Sinclairs favoriete sterkedrank. Een complete bijzettafel werd in beslag genomen door familiekiekjes en ze moest glimlachen toen ze de foto van hun bruiloft bekeek. Ze zag er zo jong uit en Sinclair was geen steek minder knap dan Clark Gable, met dat dunne snorretje van hem.

Ze merkte een paar foto's op die achter de andere waren neergezet en pakte er eentje op. Die was van Sinclair en zijn zus Frances, van toen ze nog kinderen waren. Ze stonden met de labrador van het gezin op het bordes van Oakhurst. Een andere foto was die laatste zomer op het terras van Château Violette genomen. Tegen de witte façade van de villa met de grote ramen zat Milo op Sinclairs schouders en leunde Daisy tegen haar man aan. Ellen en Gerald poseerden naast hen, samen met Frances en haar man Ralph, die twee jaar later in het noorden van Frankrijk werd neergehaald in een Mosquito. Ze zagen er

allemaal zorgeloos en knap uit, hun bruine huid contrasterend met hun witte strandkleding.

Iedereen – behalve één figuur tussen hen in. Ze was in het zwart gekleed en stond niet helemaal scherp op de foto. Op het moment dat die werd genomen, was ze waarschijnlijk bezig geweest om de badhanddoeken op te ruimen of de vuile glazen op te halen, en ze keek maar net op tijd op. Maar ook al was ze niet helemaal scherp in beeld, Daisy was ervan overtuigd dat dit de vrouw was die haar al sinds haar vertrek uit Frankrijk in haar dromen achtervolgde.

Arleta.

AAN DE ADEMBENEMENDE RIVIÈRA LIJKT HET LEVEN HAAR TOE TE LACHEN – TOT HET VERLEDEN ZICH AANDIENT.

1938. De Joodse Daisy probeert samen met haar man en zoontje te wennen aan hun nieuwe bestaan aan de Franse Rivièra. Ondanks haar heimwee heeft ze het goed getroffen: hun huis is een oogverblindend kasteel met uitzicht op zee. Al snel zijn haar dagen gevuld met uitbundige feesten en luxe boottochtjes. Berichten over de groeiende dreiging uit Duitsland dringen nauwelijks door tot haar glamoureuze bestaan.

Maar zelfs hier, ogenschijnlijk ver van de politieke onrust, blijkt niet alles even schitterend als het lijkt. Sterker nog, achter de grandeur van het chateau schuilt een duister verleden. Terwijl Daisy de tragische geheimen van de vorige bewoonster blootlegt, komt de oorlog steeds dichterbij en wordt ze gedwongen een hartverscheurende keuze te maken.

Sarah Steele werkte jarenlang in de uitgeefwereld voor ze besloot zelf een boek te schrijven. Eerder verschenen van haar hand onder andere *Het kersenspoor*, *De stem van Napels* en *De verdwenen kledingmaakster*.

NUR 342

9 789029 741019